

Helli Karimus

Kannibaali ja jättiläisrotta

KANNIBAALI

JA

JÄTTIROTTA

Helli Karimus

KANNIBAALI JA
JÄTTIROTTA

Kannibaali ja Jättirotta

© 2018 Helli Karimus

Kustantaja: Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: Books on Demand, Norderstedt, Saksa

Julkaisuvuosi 2018

Tekijä: Helli Karimus

Tekstin oikoluku: Merja Suomela

ISBN 978-952-800-173-7

Kirjailija: Olen iäkäs nainen, joka kirjoittelee kaikennäköisiä tekstejä, runoista romaaniin.

Kannibaali

Johdanto

Olen kirjoittanut tarinan kannibalismista. Kannibaalimiehestä, joka kidnappaa ja murhaa sekä paloittelee ruumiit syödäkseen ne. Tässä vähän epäinhimillisessä tarinassa mies ennättää paljon, ennen kuin jää kiinni. Kirja on kesyä kauhua täynnä. Jostain sain idean. Kun naapurini paloitteli miehen rahasta ja lopulta tuli itse paloitelluksi täällä Suomessa. Novellin sivut kertovat, kun mielikuvitus lentää. Novelli on nimeltään *Kannibaali*.

1. luku

Bostonissa liikkui eräs mies pakettiautollaan. Kerran öiseen aikaan, aamuyön pikkutunteina hän katseli ympärilleen ja etsi saalista, ihmistä. Sillalla hän huomasi, että eräs toinen mies palaili kapakasta. Mies pysäytti autonsa tämän toisen miehen viereen. Hän astui ulos autosta ja kysyi tietä jollekin kadulle, minkä hän varsin hyvin tiesi, mutta kysymys oli tekosyy – sillä hän sai miehen huomion.

Hän oli varautunut hyvin. Hänellä oli taskussaan nenäliina, joka oli kastettu nukutusaineessa. Hän meni toisen miehen luo ja oli niistäviinään nenää, mutta laittoikin nenäliinan miehen nenälle ja suulle. Niin nopeasti kaikki kävi, ettei kävelijämies ehtinyt tehdä vastarintaa, vaan nukahti ja tipahti. Ketään muuta ei ollut liikkeellä. Auton omistaja vahti ympäristöä ja raahasi miehen auton takatilaan. Auton hän oli hankkinut tätä tarkoitusta varten. Hän raahasi siis miehen autoon, jossa tämä sitten oli pitkin pituuttaan, nukkuen nukutusaineen ansiosta. Liekö viinaakin juonut. Auton omistaja laittoi auton ovet kiinni ja meni sitten kuskin paikalle, starttasi auton ja ajoi kotiinsa.

Aamutunneilla hän raahasi miehen autotalliin, missä mies heräili. Tappaja, Roger nimeltään, laittoi lisää nukutusainetta ja alkoi paloittellemaan miestä. Lihat hän pilkkoi pois kirveellä. Kädet, jalat, vatsa, selkä – hän irrotti lihan ja keräsi pakastepusseihin, luut ja pään jätesäkkiin, samoin suolet ja jänteet, ihmisen jämmät. Hänellä oli kirves ja saha. Ihminen on pehmeää kudosta kauttaaltaan. Hän heittäisi miehen pään

ja luut sillalta alas vähän kauempana. Lihat hän keräsi kotiinsa, missä suolasi ne ja laittoi pakastimeen. Osan hän söi heti, paistaisi tai keittäisi, kokeili ensin. Molemmat hän totesi hyväksi tavaksi.

Hän oli hankkinut pakastimen sitä varten. Hän oli suunnitellut kaiken etukäteen.

Roger maisteli lihaa ja totesi: hyväähän se olikin. Jostain hän oli saanut päähänpintymän, että ihmisen lihaa pitää saada. Hän aikoi uusia tekonsa, sen verran hän mieltyi ihmislihaan.

Jossain vaiheessa huomattaisiin miehen kadonneen, häntä etsittäisiin. Roger siivosi autotallin, auton ja asuntonsa uutta tekoa suunnitelllessaan. Hän keräsi luut ja laittoi ne jätesäkkiin, josta pudotti ne alas jokeen virran vietäväksi varmistuen, ettei ollut katsojia. Niinpä kuului vain molske, kun pää ja luut joutuivat veteen.

Mies joka kuoli oli George. Tappaja oli Roger. Nyt Rogerilla riittäisiikin pitkäksi aikaa ruokaa. Tietenkin hän oli pään irrottanut ja laittanut pussiin. Vaatteet hän jätti jätehuollolle, henkilöpaperit säilytti kotonaan. Roger ei tiennyt, mitä lopulle ruumiille kävisi, päälle ja luille. Nousisivatko ne pintaan vai uppoisivatko? Se jäisi nähtäväksi.

Hän ei potenu mitään syyllisyyttä lajitoverinsa tappamisesta tai syömisestä. Hän taisi olla sairas, ja sairaita teot olivatkin. Hän jatkoi puuhiaan, ruiskutti vesiletkulla vettä autotalliin ja autoon. Hän huuhto tapahtuneen jäljet, kudosnesteet ja veren.

Joka päivä hän söi miehen lihaa, jota olikin jonkin verran. Ensin hän oudoksui makua, sitten tottui, kyllä lopulta kelpasi. Hän asui omakotitalossa yksinään, hajukaan ei levinnyt naapuriin. Kuukauden päivät hän söi ihmislihaa ruumiista, jonka oli paloitettu syödäkseen, kunnes meni sillalle ja katseli ympärilleen. Yksittäistä katoamista ei laitettu sen kummemmin merkille. Ainahan ihmisiä katoaa joskus. Suuressa kaupungissa, kuten Bostonissa, ei niin kiinnitetty yhteen katoamiseen huomiota. Olihan ihmisiä kadonnut ennenkin, muuallakin kuin Bostonissa.

Mies sai parkkeerata kaikessa rauhassa, kenenkään kiinnittämättä häneen huomiota sen kummemmin. Jo alkuillasta hän vahti kävelytieta, tulisiko ketään. Olihan siinä liikennettä jonkin verran siinä sillalla, myös kauempana.

Sitten ilta oli yöksi jo vaihtunut. Eräs nainen palasi työstään menäkseen kotiinsa. Mies kysyi tietä ja tuli ulos autosta, nainen vähän perääntyi. Nainen ei tiennyt, että oli hänen elämänsä viimeinen ilta – eikä sitäkään, että mies oli tappaja, kannibaali, Roger nimeltään, tai sitä, että mies söi lajitovereitaan ja oli vasta aloittanut. Roger siis kysyi tietä ja salamannopeana, vähän kömpelönä kuitenkin, onnistui laittamaan nenäliinan naisen nenälle ja suulle. Ketään ei taaskaan ollut liikkeellä. Jos oli, Roger odotti, että kulkija meni kunnolla ohi.

Hän siis nukutti naisen ja siirsi tämän autoonsa takatilaan. Hän lähti liikkeelle autollaan. Nainen heräili ja alkoi mekastaa: miksi oli autossa ja minne menossa? Roger pysäytti auton ja meni naisen luokse laitettuaan lisää nukutusainetta nenäliinaan, jonka naisen rimpuilusta huolimatta painoi tämän nenälle ja suulle. Naisen huutoa ei enää tullut, kukaan ei kuullut. Roger jatkoi matkaa autotallilleen ja talolleen. Hän kantoi naisen autotalliinsa – nainen oli aika kevyt mieheen verrattuna. Hän antoi kuolettavan iskun kaulalle ja alkoi hommiin. Naisen rinnat törröttivät kutsuvina, mutta nainen oli kuollut. Hän riisui pois naisen pitkät housut, paidan, rintaliivit, pikkuhousut, sukut ja korut.

Roger pieni naisen, erotti taas luut lihasta, laittoi luut ja pään jätesäkkiin, sitten lihat pusseihin. Hän kantoi lihat keittiönsä pakastimeen. Hän pohti, mitä tekisi naisen lihalla, ja hän päätti keittää osan, kuten rinnat. Siinä meni tunti pari aikaa. Naisen lihaa maistettuaan hän huomasi, että se oli makeampaa kuin miehen.

Roger oli erakko, yksineläjä, ei sukulaisia mailla eikä halmeilla. Naisella sen sijaan oli äiti ja sisko, jotka ihmettelivät, miksei hän tullut kotiin, vaikka tiesivät hänen palaavan öiseen aikaan töistä. Ei tullut henkirikos mieleenkään, mies sai tehdä tekosiaan rauhassa. Naisen äiti ja

sisko kuitenkin tekivät poliisille ilmoituksen, ettei nainen ollut tullut kotiin. Margareeta oli hänen nimensä.

Parin päivän sisällä poliisit laittoivat naisen hakuun. Ehkä tämä oli päättänyt lähteä muualle, sitä ei tiedetty varmaksi.

Kun oli vierähtänyt aikaa, Margareetan äiti ja sisko ottivat valokuvasta paperikopion, jota jakoivat baareihin, kioskille, juniin. Missään ei kuitenkaan ollut nähty naista. Poliisi ei sulkenut pois henkirikoksen mahdollisuutta. Nainen oli kuitenkin joutunut mitä raaimmalla tavalla uhriksi. Hänen kuviaan oli myös puhelinpylväissä ja aidoissa, mutta kukaan ei ollut nähnyt Margareetaa.

Roger näki naisen kuvan ja tunnisti tämän kuvasta. Hän ajoi vain kylmästi ohi – muuten olisi tullut katumapäälle, tunnustanut tekonsa ja katunut, kertonut myös omaisille, mitä oli tapahtunut. Mutta ei, hän jatkoi matkaa läheiseen kauppaan ja osti maitoa, pakastepusseja, kahvia, ilman omantunnon syytöksiä. Mies oli tunnoton toisen kivulle, toiselle ihmiselle. Hän oli vailla omaatuntoa. Jos olikin tunto, niin millainenhan? Vaikea määritellä. Mies tarvitsi hoitoa ja kuulun kalloonsa, tuskin auttaisi mikään muu.

Hän jatkoi tekosiaan ja siirtyi paikasta toiseen. Siirtyi kansallispuistoon, jossa oli kävelijöitä. Kukkasten ja puiden katselijoita oli tullut kauempaakin, joka päivä, vielä iltasellakin – aavistamatta pahaa, joka oli lähellä väijymässä. Rogerin oli kuitenkin vaikea löytää kohdetta, joka olisi yksinään ja erillään muista kävelijöistä.

Illalla kymmenen aikaan, kun kävelijöitä oli vähemmän, yksi nainen käveli yksinään, väsyneenä päivän retkestään. Hänellä oli reppu, jossa oli ollut eväitä, omenaa ja voileipää. Mies ajoi alueella ja pysähtyi naisen kohdalla kysyen, halusiko tämä kyydin. Nainen epäröi ja sanoi: ”Kyllä jaksan kävellä”, mutta mies taivutti naisen kyytiinsä ja kysyi osoitetta, epäluulojen hälventämiseksi.

Ei Rogerilla ollut aikomustakaan viedä naista tämän kotiin. Hän otti taskustaan nenäliinan, jossa oli eetteriä ja jonka hän laittoi naisen

kirja kertoo ihmisyöjä miehestä joka saalistaa ihmisiä syödäkseen.

sekä jättiläisrotta joka sekin kertoo jättiläisrotasta joka hajottaa

rakennuksia syö ihmisiä herättää kauhua kaikkialla .

kirja on kahden novellisarja kannibaali ja jättiläisrotta.

